

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LOS PARTITS ESPANYOLS

FUSIONISTA

CONSERVADOR

SILVELISTA

Cobrant y menjant.

Mirant si 'l eridan.

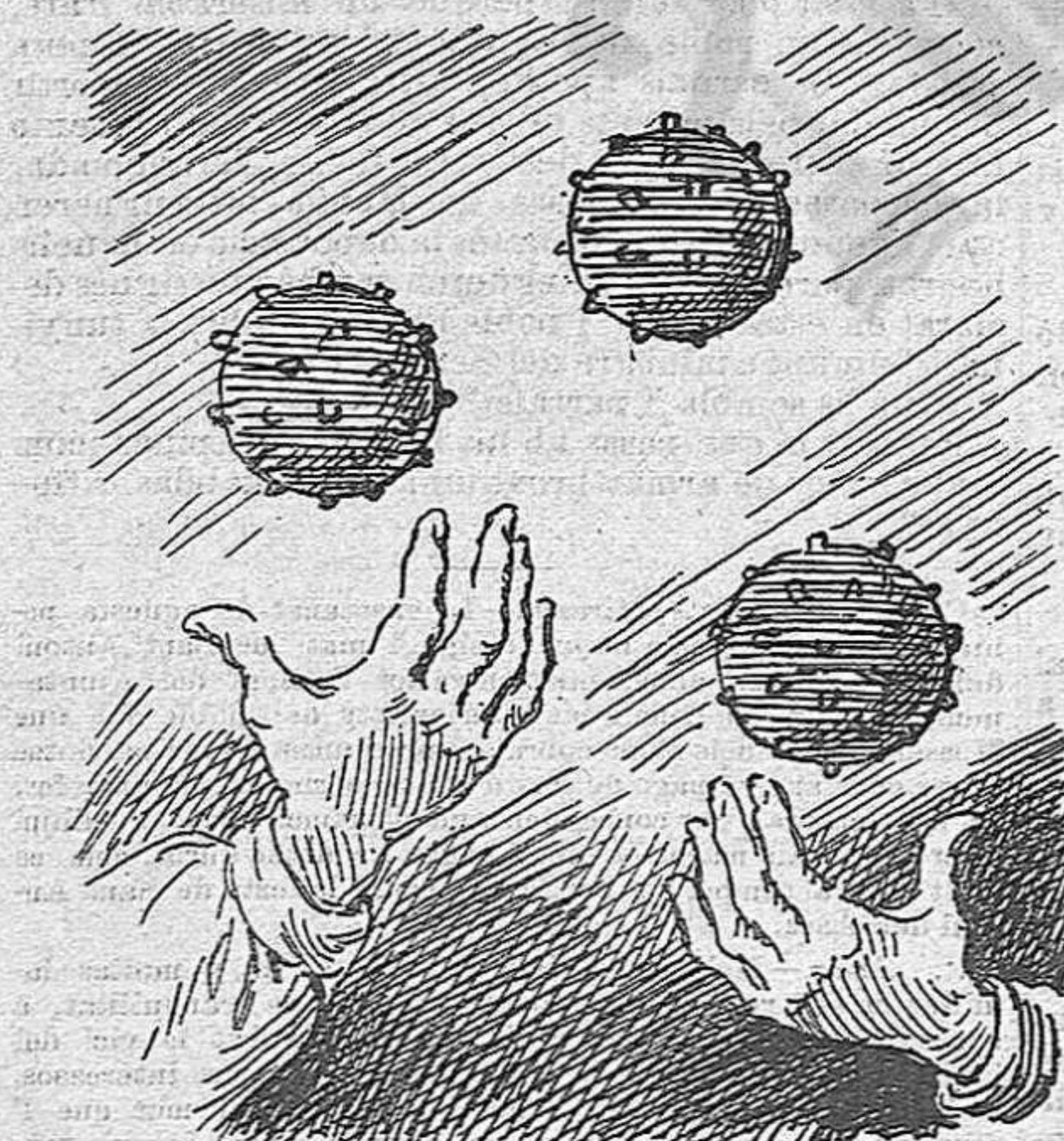

Esmolantse la llengua.

ANARQUISTA

CARLISTA

REPÚBLICA

Fent jochs.... malabars.

Combregant ab rodas de molí.

Descansant y esperant que tots aquests senyors acabin.

COM MÉS AMICHS...

ON Emilio á cada pas que dona, s'embolica més y més, adquirit per moments totas las condicions de un logrofro indesxifrabte. Va dir que s'retirava de la politica per posar-se á escriure la Historia d'Espanya, y á pesar de que aquesta es l' hora que no s'ha

publicat encara la primera entrega de l'anunciada historia, no deixa pèdre ocasió de ocuparse de politica.... y lo qu' es pitjor, de mala politica casi sempre.

Quan no visita amistosament á D. Práxedes, demantant li no sé quinas coses pel seu idolatrat Abarzuza y animantlo á no fer la guerra al moro y á seguir fentla al contribuyent forsent los pagos, y als productors baldantlos á copia de tractats de comers; en los moments que li deixa vagarosos aqueixa politica mesquina d'entre bastidores, empuanya la ploma y sobre las quartilllas aboca l'raig de la séva eloquència saturada del veneno del odi contra tots los partits republicans.

Això si; ell continua dihentse republicà.... sols que s'dedica á engreixar monárquichs.

L'últim manifest de n' Ruiz Zorrilla, alentant sensat tendencias gubernamentals, li ha fet mal á la boca del ventrell, y per consolarse, s'ha despenyat ab un llarguissim article, que á las claras revela un odi africà contra tots los que blossomen de la séva conseqüència republicana, y es á més d' això la contradicció més flagrant dels seus propòsits y de la séva conducta.

Si s'ha retirat, com diu, de la politica; ¿ab qui dret intenta pendre part en un joch, en lo qual ja ningú li dona cartas? ¿Ab quina autoritat decreta terminar lo periodo de las revolucions, quan las cosas van posantse de tal manera, que aquí á Espanya y á molts altres païssos, únicament una tempestat revolucionaria pot sanejar l'atmòsfera infestada ab las emanacions de la corrupció, del desvergonyiment, de la barra y de l'apostassia?

Ja que diu que primer se resignará á que l' portin á remar á las galeres, que á ocupar un lloch en la gobernació del Estat, crèguins á nosaltres, no surti de casa séva per res, y del despaig á la cuyna, dediquis enhorabona á escriure l'anunciada Historia y á restaurar los plats suculents de la cuyna espanyola, que això li tindrà més compte y li farà més honor que no aquest afany manifest de servir als interessos monárquichs, procurant aumentar lo desgabell en las filas republicanas.

Després de tot, sempre serà difícil remediar lo mal que vā causar en elles ab lo seu exemple, porque ara tingui cap dret d'intentar agravarlo ab los seus escrits.

Lo pontificat de D. Emilio encomaná l'vici del rezel y de las ambicions personals á totas las agrupacions que s'han anat formant dintre del camp republicà. La epidemia de l'imitació produheix sempre grans estragos. Ell sigue l'iniciador de aqueixa tasca de formar bandos pel seu us particular, de donarlos per bandera l'exclusivisme més absolut y per norma de conducta l'intransigencia més aspra: de aislallos y reduhirlos á la major impotencia.

Y així se troben avuy las distintas agrupacions, baix aquest punt de vista especial, castellarisadas totes.

Ni s'han donat compte, ni se'n donan encara dels desastrosos resultats de una conducta tan cega, tan insensata, fins m'atreviré á dir tan inverossimil; y concertant avuy per demà dividir-se novament, una vegada transcorregut lo motiu que l'saconsellà l'concert momentaneo, veyém passar los mesos y l's anys sens empredre una acció enèrgica y decisiva, legal ó revolucionaria, que això es lo de menos, pero acció al fi encaminada á sustituir las institucions imperants, posant al servei de la patria las salvadoras solucions republicanas.

L'egoisme particular, l'afany de caudillaje, lo caciquisme que s'exten desde las alturas dels jefes indiscretibles fins á las fondaladas ahont vegetan en la impotencia l's comitès indiscretibles també; tots aquests vics esencialment castellarins predominan y s'imposan de moment sobre tota altra consideració basada en l'amor desinteressat á la causa republicana.

Discutir si la futura República espanyola ha de ser més ó menos federal, més ó menos radical, més ó menos gubernamental; discutir sobre si ha de venir per la dreta ó per l'esquerra, per la legalitat ó per la revolució; discutir sobre si en lo moment del triunfo ha de regir la Constitució del 69 ó un'altra de nova que se'n puga fer, en puritat no es altra cosa que buscar pretxtos fútils per mantenir y eternizar diferenciacions, que ja que no altra cosa satisfan l'amor propi dels que les sustentan.

Y l'amor propi de ningú, per justificat que sigui ó que sembli, may tindrà dret a imposar-se al interès de la causa, y á la necessitat cada dia mes sentida de donar á la patria espanyola, lo que fins ara no li han pogut proporcionar los monárquichs: pau, tranquilitat, progrés, honradés y dignitat.

Si alguna autoritat pogués tenir la nostra veu, n'sdirigiriam á tots los homes eminentes que acaudillan las distintas fracciós en qu' estém fatalment dividits y l's diríam:

—Grans son los serveys que haveu prestat tot temps á la causa de la democracia; brillants son las facultats que adornan la vostra inteligençia; generosos los sentiments qu'en lo vostre cor palpitau: tots sou dignes d'admiració per la vostra constanca y pel vostre estoicisme; pero de tots los sacrificis que porteu fets, fins en l'época del apostolat, en que la propagació de la idea republicana era perseguida ab tanta sanya, cap serà tan meritori, ni tan útil, com el que avuy podria fer, destruint las preocupacions inveteradas que us mantenem dividits, y adoptant tots á una, un sol programa que continga lo que á tots es comú, que ab això n'hi ha prou per governar al país sense perturbarlo, y molt més per triunfar rápidament, despertant l'entusiasme de numerosas forses avuy esteràs ímpotents, á causa de las vostras diferencies.

Feu tots aquest sacrifici y cessarà l'caos y brillarà l'sol de la República.

* *

Aquesta es la veu del bon sentit, y aquesta es l'unica que ha de prevaleixer.

Tal vegada no interpretarem l'aspiració dels de la dreta, ni dels de l'esquerra, dels que aspiran á la federació y dels que no volen sortir del unitarisme; dels que predican la Revolució y no la fan mai, ni tampoch dels que ni la fan ni la predican; pero á ben segur que com nosaltres pensam, y lo mateix que sentim nosaltres senten los milers y milers de republicans, avuy més numerosos que mai, que aspiran al triunfo de la bona causa, no per satisfacer personals ambicions, ni per halagar lo seu amor propi, sino convencuts de que la patria, cada dia més angustiada, necessita de l'esforç de tots los bons ciutadans pera sortir del clot i enebros en que l'han abismada l's partits monárquichs.

P. K.

En las recompensas concedidas sense solta ni volta, s'ha donat digne coronament á la campanya del Riff.

Vagin alguns exemples del esperit de justicia y de imparcialitat ab que s'ha procedit.

A un tinent coronel que s'va batre heròicament en lo combat del dia 27, li han otorgat una senzilla menció honorifica; y al coronel del mateix regiment, que durant lo combat no's va moure de la plassa, l'han fet general.

Al infant D. Antoni de Orleans, que no va fer més que anarse'n desde Paris á Melilla y tornar desde Melilla á Paris, li ha sigut concedida la creu del Mérit militar, perque á la quenta, aquest viatje de ida y vuelta té molt mérit.

Y així tot lo demés.

Tot això s'haurà fet perque las nacions que ja casi

s'havien cansat de riures de nosaltres, agafin alé y continuin rihent.

En Romero Robledo tractava de fer una oposició rabiosa al govern fusionista; pero per consell de don Antón ha desistit d'embstir, y se'n ha anat á Antequera á esbàrgirse una mica.

Politica gitanesca pura. Ja no's fan la guerra sino de per riure. Y mentres ells riuhen, lo pais s'escola plorant.

Mes de dos mil republicans acudiren diumenje al cementiri de Sar ià, á honrar la memòria dels que à priori eren dels que janer del any 74 sucumbiren en defensa de la legalitat republicana.

Constitu una vegada més que així com may olvidarem lo seu recor, estém resolts á no olvidar tampoch may lo seu heròich exemple.

Sembla que á Paris existeixen corrents favorables al indult del anarquista Vaillant, condemnat pel Jurat á la pena de mort. Pero en aquest cas l'indult se concederia sols condicionalment. L'execució de la pena quedaria en suspens, en tant no's tornés á co-

metre un altre atentat, en qual cas ja no seria l'govern qui'l condemaria, sino l's mateixos anarquistas.

Ens fem eco de aquesta notícia, per lo mateix que revela un gran desitj de que cessin de una vegada l's abominables crims cometuts per medi de sustancies explosivas.

Passan de dotze l's soldats del disciplinari de Melilla qu'en aquests últims dies han desertat, anantse'n al moro.

Tal vegada l's ha mogut á ferho la creencia no desprovista de fonament, de que avuy per avuy son més considerats els moros que l's cristians.

S'atribueix á n'en Sagasta l'següent concepte:

—Si en altras èpocas s' hagués tingut á Espanya mitj any sense Corts, precisament en lo periodo en que s'han ventilat las qüestions més graves, la nació s'hauria amotinat y alsat barricades.

Pot ben alabarre D. Práxedes de haverla postrada y amansida fins al extrém de que avuy ja no es bona per res.

La qüestió de Italia s'và enmaranyant de dia en dia. En diversos punts de aquell extens país esclatan moviments de revolta, y l' disgust cundeix de tal manera qu'en lo moment menos pensat pot estallar una formidable revolució.

Per lo que puga succehir, lo rey Humbert envia l's seus capitals á Londres. No sabem si dirà com aquella festa coronada:—Destronat podré veurem algun dia; pero tronat, de cap manera.

Crispi s'ha encarregat de conjurar la tormenta; pero per més que l'ministre italià passa com un home de brahó, no té la més mínima autoritat pera sortir una mica airós en la seva empresa.

Al cap-de-vall ell es lo principal culpable de lo qu'està passant; ell es qui vā llensar á Italia als brassos de la triple aliança; ell es qui imposantli una carga militar superior á las sévases forses, ha acabat per extenuarla.

Ara li salta á la cara la séva obra

Lo colossal exèrcit organiat per donar gust á Alemania é incomodar á França, avuy serveix únicament per amenassar al poble famelich é irritat, que ja no pot soportar la feixuga carga dels tributs.

Tanta grandesa béica apparent, y al últim ha de servir per desgarrar las entranyas de la mateixa nació que ab la séva sanch y ab los seus caudals l'ha sustentada.

Prenem exemple de lo que està succehir á Italia, ja que no faltan astrólechs que aseguran que no ha de transcorre molt temps sense que á Espanya passin coses pel mateix istil.

Durant lo viatje de Melilla á Mazagán, lo barco que portava á D. Arseni, vā tenir que refugiarse á la bahia de Algeciras, á causa del fort temporal que reynava á la mar.

Qui sab si l's elements al alborotarse van demostrar més previsió que l'govern, al consentir que s'dongués un pas del qual cap profit positiu n'ha de treure la desventurada Espanya.

Son menos temibles los caprichos del huracà, que l's caprichos dels ministres fusionistas.

En un periódich local, que s'occupa dels assumpcions de Filipinas, llegeixo lo següent:

«Fa molt poch temps, perque un miserable frare, rector de un poble de Batangas, no consegui pera satisfier sos carnals apetits, altra cosa que l'sortir bastonat pels parents de una noya en qual aposento intentà introduir-se l'deshonest fill de Torquemada, las corporacions religiosas de Manila pretengueren que l'general Blanco decretés la deportació de aquells horrats parents, y pretengueren també que sigués declarat en estat de siti l'poble abont va rebre la tunyina l'inmundo ministre del Senyor.»

¿Qué l's sembla l'parrafet?

Passant lo que passa ab los frares de Filipinas; com tenim valor de armar bronquina á las kabilas rifeñyas?

CARTAS DE FORA.—Miraret.—L'ensotanat de aquesta població l'dia de la festa major, ó siga l'mati de Sant Antoni dels Ases, desde l'cubell mistich vā fer l'elogi del Ajuntament. Tothom qui coneix las interioritats del poble sab que Mossén Joseph dels Bous cobra del pressupost municipal dotze duros cada any en pago de tres ó quatre sermons que puga fer. Es molt natural, per consegüent, que l'primer sermó l'dediqui á fer encens als mateixos que li pagan los dotze duros, com es molt natural també, que per ferlo aprofiti la festa de Sant Antoni dels Ases.

... Amer.—Molt desgraciada es aquesta vila, y moltes familias en ella residents han perdut la pau y la tranquilitat, á conseqüència del gran desarollo que ha adquirit lo vici del joch. Algunes no contents en comprometre l's seus interessos, se jugan hasta l'rellotje. Tinch motius per afirmar que l'Ajuntament no pot ignorar lo local abont se juga, ja que pú-

blicament se diu que això succeix en lo cassino qu' està à càrrec de un regidor al qual hi assisteixen casi tots los demés à prendre café. De manera qu' es impossible que ignorin lo que allí succeix. Y ja qu' ells no hi posan remey, no serà mal que prengui nota de aquest fet tan escandalós lo Sr. Gobernador de la Província de Girona.

¿S' OBRAN Ó NO S' OBRAN?

(INTERVIEW)

—EU lo quart... ¿Es vosté'l porter del Congrés?

—Sí senyor.

—Bravissim. Ningú millor que vosté podrà contestar à la següent pregunta: ¿quin dia s' obran las Corts?

—Vaig à respondreli. Si l'sabater es lo qui va més mal calsat, en qüestió de portas, ningú va tant à las palpentas com lo porter.

—¿Es dir que 'l del Congrés es, si fa ó no fa, com los demés porters del mon?

—Hola! ¿Y per qué ha de ser diferent? ¿Qué per ventura 'l Congrés no es una casa de veïnat com las altres, ab las sévas xafarderies, los seus enredos, los seus escàndols; ab veïns que no pagan, ab veïns que may son à casa, ab intrigas, bandos, escenes còmicas, passatj's trágichs, etc., etc., etc., etc.?

—Home, si ho agafa d' aquesta manera.... En resum, èquè 'n sab d' això d' obertura de las Corts? ¿Res? ¿alguna cosa? ¿Vol dirm'ho? ¿vol callars'ho?.... Per si acás, interinament aquí té un duro.

—Això es parlar en plata.

—Pagar, deu volgues dir.

—Sigui com vulgui, m' sembla que vosté està posantse à la raho. Ja ho diuhens en aquella comèdia: *Con oro nada hay que falle...*

—Ay! ... Si es aixís, à Espanya fallarà tot.

—Per què?

—No sab que d' or ja fa temps que aquí no n' hi ha?

—Bé! *A falta de pan...* A falta d' or, bona es la plata.

—Deya, donchs, que las Corts...

—No; permétim, jo no c' eys res. Vosté era qui'n parlava.

—Y li preguntava si s' obrían ó no.

—Jo li diré. Lo govern, per lo que s' murmura per aquí, no hi porta gayre pressa.

—Per quin motiu?

—N' hi ha diversos. En primer lloch ¿quin interès hi ha de tenir lo ministeri en ob: i las Corts? Cap. Ni 'l govern cobrarà més paga, ni 'ls ministres tindrán las horas vagatius que ara tenen. ¿Qué's pensa qu' es poca molestia allò d' haver de venir cada tarda à sentir las impertinències dels representants del pais?.... «Pido una carretera para el pueblode Villacuris».... «Pido un ferrocarril para el distrito de Vallemanso».... «Pido un campanario para mi aldea».... «Pido una universitat para mi capital».... «Pido un empleo para mi sobrino».... Es cosa de tornarse tarumba en quatre días.

—Endavant: segon motiu.

—Lo segon pretest que 'l govern aprofita pera tenir las Corts tancadas, es la *lata de Paris*.

—¡Què! ¿Paris ha dat una lata al govern!

—Vull dir la *lata de'n Vaillant*. Ab l'estat actual d' Espanya y aquest funest exemple, èqui li diu que.... Nada, que més segurs estan los banchs del Congrés ab las portas tancadas que obertas.

—Aquests son tots los totius que deya?

—Encare n' hi ha algun altre.

—A veure.

—La indisciplina de la majoria.

—¡Cóm! ¿La majoria indisciplinada?

—¡Vaya! Igual que la minoria, y 'l centro y tot lo demás. Ignora vosté que la terra clàssica de la indisciplina es Espanya?.... Entre la colla de ministerials, n' hi ha una infinitat de descontents, que ...

—Permetim: ¿per qué estan descontents aquests ministerials?

—Vegi! Deurà ser per lo de sempre: perque 'l govern suca massa; perque ells sucen poch; perque en Sagasta no se 'ls escolta; per.... i n' fi, per cosas d'aquestas.

—De totes maneres, la Constitució prevé que las Corts estiguin obertas, quant menys, durant....

—¡Déixis de Constitucions y caborias! ¿Qué's pensa que 'ls ministres no saben una paraula de lo que diu la Constitució?.... A casa de 'n Sagasta tinch entés que la criada ab los fulls de la Constitució encén lo foch cada dia.... ¡Calculi!

—No obstant, aquests dias s' ha sussurrat que si el 15 del mes que vé, que si 'l 20....

—Lo més probable es que sigui 'l 30.

—Del mes que vé?.... ¡Si 'l Febrer no passa de 28?

—¡Pues per xó mateix! D. Práxedes fa lo que à n' ell li convé, y, desenganyis, à horas d' ara lo que li convé es anar tirant, perque qui días passa anys empeny, y més campan los cobarts que 'ls valents y Corts tancadas no amohnan à ningú.

—Es à dir, que no 'n puch treure l' agnya clara. No sab si las Corts s' obran ó no s' obran....

—Vol que li dongui la meva opinió particular respecte d' això?

—Digui.

—Donchs per mí, las Corts sobran.

—Vol dir?

—Si senyor: no serveixen de res absolutament.

FANTÁSTICH.

LA CREU

Hi ha gran consell de ministres: en Sagasta presideix.

—Senyors: ara que això d' África comensa à pintá un xich bé,

me sembla que ha arribat l' hora de recompensá 'ls serveys dels que en una ó altra forma, han intervengut. Vostés, cadascú en la seva esfera, saben tots los nombraments, concessió de graus y places y ascensos que convé fer. Per la méva part, com jefe y director del govern, desde aquest moment proposo que s' concedeixi una creu al Señor López Dominguez.

—¿A mi?—exclama don Joseph estarrufat d' alegría:—¿no veu que 'l país després farà corre que 'ls ministres s' obsequian ells ab ells? —La modestia à l' una banda y à l' altra 'ls mereixements, diu don Práxedes molt serio. —Que 'l país trobi mal fet tot lo que acordém nosaltres, es ja un vici bastant vell. En la qüestió de Melilla jo hi vist lo que ha fet vosté, hi contat tots los seus passos, li he seguit los pensaments y vaja, en pocas paraules, si vosté, suprénder poder del exèrcit de la patria no mereix ara una creu, ja's pot di ab tota la boca que ningú al mon la mereix. ¿Vritat senyors, que tots pensan com jo? (afeixent fent l' ulllet als ministres que l' escoltan, no sabent si riure ó què.)

—Efectivament (contesta en Gamazo que ha comprimit la mala intenció del jefe): al parlar d' aquesta creu, don Práxedes se fa intèrpret del nostre sentir. Creyéu que la oferta es merescuda y justa à no poguer més. —Bueno, donchs—segueix don Práxedes: —¿quina creu li donaré? La d' Isabel la Catòlica suposo que ja la té: la de Sant Hermenegildo també; la de Carlos ters igual; la de Sant Fernando ja fa temps que la llueix.... ¿saben quina podem darli? La del Mèrit Naval.

—Bé! diuhens à coro 'ls ministres.

—¿S' aprobà?

—¡Si! jo aprobé! Y n' emmire discrepante, s' extén lo real decret.

Mentre en López Dominguez surt tot content del Consell, pensant en la gran patxoca que farà ab la nova creu, lo bromista de 'n Sagasta somriu diabòlicament y pregunta à n' en Gamazo que se 'n va ab ell de brasset: —¿Sab per què li he concedida del Mèrit Naval?

—Per què?

—Perque vull ferli comprender, ja que veig que no ho entén, que à pesar de viure en terra y caminar sobre sech, avuy es minstre al agua, ofegat completament per la inmensa poca trassa qu' està demonstrant fa temps.

—Lo cert es que ab los seus errors ens ha embolicat ben bé!— diu lo ministre d' Hisenda.

—¡També en casticth com ja veu, (replica baixant don Práxedes) avuy lo crucifiquem!....

C. GUMÍ

LO PROCES ANARQUISTA

SANTIAGO Salvador ha experimentat una millora tan pronunciada, que s' asegura que la pròxima setmana, serà possible efectuar lo seu trasllado à Barcelona.

En les confidencias que ha fet a algun periodista, se li notan manifestes contradiccions. Assegura que al trasladar-se à Zaragoza s' proposava posar-se à traballar gnyant algú diners, per venir-se'n à Barcelona y presentar-se a les autoritats. Y al dir això no considera que si tal era 'l desitj que tenia de presentar-se, podia ferho à las autoritats de Zaragoza, las quals s' haurien encarregat bé prou de costejar-li l' viatge.

Tot lo seu afany consisteix en favorir als demés presos, atrubuintse à ell sol tota la culpa del delicto.

Feyà temps que s' estava buscant al manyà Pere Bernich, que junt ab Codina Juncá, estava inculpat de ser lo constructor de las bombas disparades en la Gran-via y al Liceo. Quan totas las investigacions pera descobrir lo seu parader ja resultavan poch menos que inútils, se sapigué que Joan Bernich Moré, havia mort al Hospital de Prat de Llusanés. Inmediata-

ment se donaren ordres pera efectuar la identificació del caúver.

Joan Bernich era fill del poble de Planolas, situat en lo Pireneu, mes enllà de Ribas. Havia traballat de manyà à Castellar del Vallés, à Pineda, à Sant Feliu de Guixols, ahont sembla que conegué à n' en Codina, à Arenys de Mar, à Santa Coloma de Gramenet, à Sabadell, à Tarrasa y à Barcelona.

Bernich té un germà capellà, dos germanes monjas y ell mateix havia rebut dels seus pares una educació religiosa esmerada, havent manifestat alguns anys enrera desitjos de seguir la carrera eclesiàstica y fins de ferse jesuïta. Així à lo menos ho asseguran alguns periódichs.

No deixan de ser molt significatives los antecedents religiosos y reaccionaris que distingeixen a algunes anarquistas de acció complicats en las causes obertes ab motiu dels últims atentats. ¿Serà possible que existeixi alguna mà oculta que 'ls impulsis en odi à la causa liberal?

L'anarquista Villarrubias, detingut un de aquests últims dies quan las autoritats creyan que havia tingut ocasió d' escapar-se à Ameríca, passa per ser lo constructor de las bombas de pera, una de las quals estallà à la Plaça Real anys enrera. Las bombas aqueixas estaven destinades à la revolució social que s' projectava realitzar ab motiu de la festa del primer de maig. Villarrubias no s' recataua de construir-les y circular-les públicament acompañantades de un prospecte en lo qual manifestava que omnipotents d' agua, aquest líquid se tornava ferruginós, podentse utilzar ab ventatja en lo tractament de las persones clòrticas.

Una darrera notícia.

Apart de la sumaria qu' instrueix lo ram de guerra contra determinats presos, lo procés instruït pel Sr. García Domènech, sembla que dintre de poch serà elevat a plenari, y que l' Audiencia opina que la causa s' ha de veure en judicioral, però prescindint en absolut de la intervenció del Jurat.

J.

N' Farratges s' ha encarregat de plantear à n' en Sagasta las aspiracions de Catalunya obertament contràries als tractats de comers projectats per en Moret.

Y D. Práxedes li ha dit: —Ja veurà, amich Ferratges, torni un altre dia y esmorzaré plegats.

Pel dia que l' esmorzar se realisi, proposo 'l següent menú:

Sopas de diputat ministerial.—Arròs pressupuestivo.

Hors d' cuvre.—Mantega d' oposició ó bé oposició de mantega; sardines proteccionistas sense arrestas; col y flor il·liure-cambista confitada.

Entrants.—Costelles de fabricant à la graella; guatllas de ministre fusionista farcides de castanyas; tunyina ab salsa internacional; galantina de capó corcho-taponero.

Ensalada italo alemano-inglesa, ben carregada de vinagre.

Gai de orador de meeting, rostit.

Gransat de xuflas.

Postres variats. Pastels rifenyos. Figas de moro. Paciencies.

Assegura un periódich que 'n Pere Antón Torres y en Teodoro Baró, diputats per la província de Girona, projectan passar-se al bando conservador.

Se comprén aqueixa evolució. Ja que aixís com aixís, tant à l' un com à l' altre, no 'ls han deixat arribar à la taula, val més anar-se'n à badallar entre 'ls que badallan, que no ferho entre 'ls que rotan.

Sempre s' pateix menos.

A Cartagena, com à molts punts d' Espanya s' ha obert una suscripció pera comprar fusells Mausers, destinats al exèrcit.

Pero en vista de que la guerra ha terminat avants de comensar-se, la Junta de la suscripció patriòtica ha resolt tornar las quotas als subscriptors.

Aixís s' evitarà que aquells Mausers destinats à combatre als moros, lo govern puga emplearlos algún dia en demanar los quartos als contribuents.

Un empresari de Madrid tracta de contractar al moro Amadi, aquell de las orellas tallades, per exhibirlo, mediante una mòdica entrada, al públic de aquella capital.

L' empresari haurà pensat:—Las bonas ocasions perque no s' escapin, es precis agafarlas per las orellas.

Ara si que podem dir que lo de Melilla està acabat del tot. Lo 23 del corrent, ab motiu de ser dia de gala, va efectuarse una gran parada militar, colocantse

Muley Araaf al costat del general Macías, pera presenciar lo desfile.

Després los moros havian de fer alguns exercicis dels seus, pero no 'ls sigüé possible realisarlos à causa de haverse posat à ploure.

Se comprén al veure certas escenes, que hasta als núvols del cel els escapin las llàgrimas.

Y cóm ha passat tot! Aquells furors patriòtichs, aquells raptes de indignació nacional, aquells afanys de legitima revenja.... Ningú ja s' recorda de res.

Fins se pot assegurar, que desde 'ls fets de Melilla, 'ls espanyols ens hem tornat més guapos. O à lo menos tenim las galtas més vermelles.

Miranho bé 'ns ha succehit lo que à aquell fulano del quènto, à qui trobantse en lo café, van aplicarli una terrible bofetada:

Aixó no pot quedar aixis—li digué un amich. Y l' abofetejat, vejentse en lo mirall, va respondre: —Y qué ha de quedar! Y qué ha de quedar! ¿Qué no veus que ja se m' está inflant la galta?

Vinticinch mil pessetas va destinari la reyna regent als pobres de Madrid, lo dia del sant del seu fill.

Ara, per lo que toca als pobres de províncies, no sabém que se 'ls haja destinat ni un céntim.

No faltarà catalanista que digui: —¿No veuen? Fins per ser pobre s' ha de ser madrilenyo!

L' heroe de Sagunto, al empedre 'l viatje à la cort del Sultán, en calitat d' embajador extraordinari, se n' ha endut una gran cantitat de coloms missatjers, ab l' idea de que adelantin las notícias relatives al resultat de la seva missió diplomática.

Pero jo opino que serán de una indole tal las notícias que podrán dur à Espanya, que ben mirat més valdría que dels tals coloms se 'n fes un bon arrós y se 'l menjés.

Ja han arribat las mantas destinades al exèrcit de Melilla, que l' govern havia encarregat à Inglaterra, olvidant que aquí à Espanya també se 'n fabrican.

Y han arribat quan ja no eran necessàries.

Pero ben mirat, encare podrán servir per alguna cosa. ¿Saben per qué?

Per mantejar als patriòtichs ministres que las han encarregadas.

Llegeixo:

«Lo Sr. Igareda, un montanyés molt rich que visqué à Cádiz, va deixar 100,000 duros pera construir un hospital à Cabezon de la Sal. Lo Sr. bisbe de Cádiz es lo marmessor, autorisat legalment pera cumplir la piadosa disposició del difunt. Van transcorreguts deu anys y la voluntat del Sr. Igareda no está cumplida encare.»

Tal vegada 'ls 100,000 duros del Sr. Igareda deuenen

haver anat à parar al purgatori, y en aquest cas no es fácil que surtin de allí fins que s' hajan dit missas per valor de 100,000 duros.

Lo dia 23 del corrent vā caure sobre Madrid una espessa pluja de creus. N' hi hagué de totas mides y pertots los gustos. Fins al pobre Balaguer n' hi vā caure una entre cap y coll.

A n' en Lopez Dominguez n' hi vā tocar una del mérit naval, sens dupte en recompensa de lo molt bē que sab nadar entre dos ayygas.

Un altre creu del mérit naval vā ser otorgada al bisbe de Sion, à qui no fa molts dias lo govern va concedirli carruatje à expensas del Estat.

Veyám si ara que té la creu del mérit naval, li concedirán ademés una llanxa perque puga passejarla.

A LO INTERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1. XARADA.—Ma-la-si-a.
2. ANAGRAMA.—Sal-Las.
3. TRENA-CLOSCAS.—Certámen nacional.
4. GEROGLÍFIC.—Com mes beus menos set tens.

Han endavatinat las quatre solucions los ciutadans Pica-plats, un Saberut y Titanya; n' han endavinadas 3, Pau de l' Orga y Xarrapeta; 2, P. C. G. y Un Andulús y 1 no més, Sucre de Piló, M. C. P. y Un Marino de l' Armada.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans S. G. Prats Calderilla, J. Pastuig, F. S. Agustí y Ll. Vialó, J. Masana, Chillet, Esquellot, V. Roig y V., Gall d' indi, Ja m' ho pensava, Noy de Fora, F. Noguér, Rontari, Igualadí, Estudiant, Jaime, Modest Montesinos, E. Revoltós, J. Campanyá (Pepe del Ous);—Lo qu' envian aquesta setmana no s'á per casa.

Ciutadans A. Tayá, Rey Nano, Noy de Sans, C. Vidal, Joan Redondo, C. Rau J., Manel Campanyá, Cantor de Catalunya, Weber, Un Industrial, B. G. P. y Un Aixalabret.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadá Fruit Sech: Tindrem presentlo que que 'ns demana; pero de totas maneras envihi lo que tinga per convenient, que serà sempre ben rebut.—M. Bonapasta: Los versos resultan amasagats y poch fàcils.—Un Barcelonés: No 's pot dir lo que diu vosté sense probas: y las probas han de donarlas los aludits ab la seva conducta.—Manrich Biblis Pata: No 'n hi ha de torn publicuen lo que 'ns convé y segón las conveniencies del periòdic.—J. R. y Ayaté: No 'ns acaba d' agradar.—Mr. Eugón: Lo mateix li dihem.—R. Sola y Camps: Està bé; pero preferim dir-hi en prosa que 's més clar, conforme ho faréni en lo número pròxim.—Japet de l' Orga: Està bé, y tindré present la seva demanda.—Lluís Salvador: Quedan admesos los sonets.—J. Martínez: En lo numero pròxim donaré lo seu merescut al rata.—F. Llenas: Gracias per l' envio: va bé.—Ros-toll: No està mal; pero té poca punta, es á dir, està poch acentuat.—J. G. Santay: La xarada va bé; 'l sonet no 'ns agrada tant.—Routori: L' article no 'ns acaba d' agradar: es una mica difús.—Donato Clerrancet: En los versos de vosté hi falta facilitat y correcció.—J. Molas: Encare que 's veu venir lo final, la composició es passadora.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mètj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

ATENTAT CONTRA L GOBERNADOR CIVIL Sr. LARROCA

Lo dijous à las quatre y deu minuts de la tarda sortia 'l señor Larroca del govern civil, per anar à passeig, com molts dies té per costum ferho. Ja havia pujat al carruatje, colocat en direcció a Pla de Palacio, y mentres parlava ab lo Secretari, Azpiazu, y 'l lacayo aguantava la portella, un home, separà al lacayo violentament, introduí dinstre del carruatje 'l bras que duya armat ab una pistola de dos canons, sistema Lefacheux, y feu foc sobre 'l governador, apuntantli al cap.

Lo Secretari se li tirà sobre logrant subjectarlo: los agents d' ordre públich, que ocupan sempre l' entrada del Gobern civil, desarmaren al agressor, y 'l públich, indignat, li repartia una pluja de bastonadas y cops de puny, als crits de ¡Mateulo! La forsa pública hagué de arrencarlo de las mans de la irritada multitud, entre la qual s' hi vejan alguns camàlics de la vinya Aduana. Ab una mica més s' efectuà un linchament per l' istil dels qu'en cassos semblants se veuen als Estats Units.

Un altre individuo que acompañava al agressor, logrà escapar, à favor de la confusió.

Lo Sr. Larroca sigue acompañat à sus habitacions particulars. Lo carruatje's dirigi escapat fins à la casa de Socorro, y 'l metje Sr. Ribera, qu' estava de guardia, després de reconeixer la ferida practicà la primera cura. Altres facultatis acudiren també al poch rato, y tots estiguieren conformes en lo diagnóstich. La bala de calibre de 9 milímetros havia entrat per la galta esquerra, quedant detinguda en la maxilar inferior. Encare que 'l Sr. Larroca, que mostrà una gran serenitat, demava que li extraguessin desseguida, los facultatis acordaren aplassar l' operació pel dia següent.

Gran número de persones de representació, sens distinció de partits acudiren al Gobern Civil. Las llistas allí colocadas se cubriren de milers de firmas. Una gran generació s'estacionà davant del edifici. Los comentaris que s' feyan eran unànimement de reprobació del delicte y de simpatia en favor de la víctima de la criminal agressió.

L'autor de aquest nou atentat resultà ser un manobra, nomat Ramón Morull Comas, de uns 40 anys d' edat, d'estatura regular, complexió robusta, ulls vius, pel castany y ab bigoti. Vá vestit de vellut, y porta gorra y espadanyas blancas. Masegat, ensangrentat y plé de blaus, sigué conduït al segon pis del edifici, ahont té la policia las sévases dependències. Ni negà l' delicte que acabava de cometre, ni's mostrà altiu, ni petulant, al contrari més aviat estava abatut. Digne qu' estava desesperat, que tractava de suicidarse, y que havia disparat lo tiro per cridar l' atenció del públich, no sent lo seu intent matar al Gobernador. Afirmà que havia comprat l'arma 'l dia avants à una botiga del carrer de Fernando ab diners que havia enmatllat à una séva tia. Després digué que 'ls diners els hi havia facilitat un carreter de Sant Boi. Las senyals que donà del seu domicili resultaren falsas. També s' negà à declarar qui era l' altre individuo qu' acompañava.

Ramon Morull havia treballat à las brigades municipals, à las ordres del Sr. Garriga. Se diu que no se li coneixen antecedents anarquistas, pero 'l públich, en general veu en lo fet una nova hasanya de aqueixa secta, precisament per recare l' agressió contra el Sr. Larroca, que tant s' ha distingit en lo descubrimient dels atentats de la Gran-via y del Liceo.

No hém de dir nosaltres l' impressió que 'ns causan uns fets tan criminals, ni 'l concepte que 'ns mereixen, desde 'l moment que no pot haverhi una sola persona honrada que no 'ls lamenti pel dany que produueixen à la ciutat de Barcelona y que no 'ls reprobi de la manera mes ènergica per lo que tenen de vils e inhumans.

GRACIAS... Y DESGRACIAS

Gran plaga de creus, collars, bandas, cintetas, medallas, placas, cintes, encomiendas y otras varias requincallas.

Senyor Moret, ja no es home si no va à condecorar al seu amich Alí el Rubio, bajá de Benisicar.

